

סיפורי צדיקים

גליון 370
שנה ח' תשע"ט

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

סיפורי חז"ל

לא עליתי למיטתי עד שמחלתי לכל אלו שציערו אותי מסופר: רבי אבא היה יושב בשער הפתח של לוד, ראה בן אדם אחד שהיה בא ויושב באיצטבא עשויה מן תל עפר, והיה עייף מהדרך ויושב ונמם. פתאום ראה רבי אבא נחש אחד שהיה בא אצלו להזיקו, ויצא שרץ מן אפעה מין נחש ארסי והרג את הנחש. כאשר נעור האיש ההוא, ראה את הנחש ההוא מולו שהיה מת, נעמד האיש ההוא ונפלה האיציטבא ההיא לעומק שמתחתיו והוא ניצל. בא רבי אבא אצלו אמר לו אמור לי מה מעשיך? שהרי הקדוש ברוך הוא עשה לך שני נסים אלו, אין הם לחינם. אמר לו אותו אדם, כל ימי לא עשה לי בן אדם רע בעולם שלא התפייסתי עמו ומחלתי לו, ועוד, אם לא יכולתי להתפייס עמו, לא עליתי למיטתי עד שמחלתי לו ולכל אלו שציערו אותי, ולא נטרתי לו שנאה כל היום על הרע ההוא שעשה לי, ולא די לי זה אלא שמהיום ההוא והלאה השתדלתי לעשות עימהם טוב.

(זוהר הקדוש פר' מקץ)

פרשת השבוע

שנטריח לבוא לבקרו כלום היה נודר את נדרו? הס מלהוכיר, הוא התחטא לפניהם בפה מלא, להטריח מדעת את כבוד תורתם, ברי לי שאלמלי ידעתי שכך יהיה לא הייתי נודר את נדרי. בדברים אלו מצאו לו הגאונים פתח חרטה ומיד ענו לעומתו מותר לך, והנדר הותר.

לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה (ל' - ג')

מסופר על הגה"ק רבי דוב בעריש מטשעביץ זיע"א שיצא מביתו בדרכו לבית המדרש, ולפתע הבחין המשמש שאחד הכפתורים בבגדו של רבו פרום ונוטה ליפול, מיהר האיש והביא חוט ומחט ועד מהרה תפר וחזיק את הכפתור, אלא שבמהלך התיקון דקר המשמש את הרב בשוגג. נחרד המשמש מאד ופניו חזרו, הבחין הגאון במשמשו המבוהל והרגיעו שאין בכל מאומה. ענה המשמש: אני חושש שעל מעשה זה יכניסו אותי לגיהנום, ענה הגאון מטשעביץ: אל תחשוש, גם אם יכניסו אותך לגיהנום, אני אוציא אותך משם. בערוב ימיו, אמר הגאון למשמשו: אתה זוכר שלפני עשרות שנים הבטחתי לך שאם יכניסו אותך לגיהנום, אני אוציא אותך משם? כן, ענה המשמש, ובכן אמר הגאון את מה שהבטחתי לך, אקיים, אולם בבקשה ממך, אל נא תקשה עלי את המלאכה.

איש כי ידור נדר לה' (ל' - ג') מסופר: בהיות הגה"ק רבי בנימין דיסקין זיע"א (אביו של הגה"ק רבי יהושע לייב זיע"א) רב בלומזה, נמצא שם תלמיד חכם אשר נדר להיות כלוא בבית המדרש ולא לצאת ממנו. תושבי המקום שבעו מכך צער רב, יום יום הם הובילו אליו לבית המדרש מאכלים עד שעייפה נפשם כי היתה המעמסה רבה, ובפרט בשבתות שלא היה עירוב במקום, ומן הנמנע היה לטלטל ולהביא לו אוכל. התושבים נלאו למצוא מוצא להחליץ ממועקה זו. יום אחד עבר דרך העיר הגה"ק רבי עקיבא איגר זיע"א בשובו מחתונת אחד מבניו, הוא נכנס לבקר את רבה של העיר רבי בנימין, הרב סיפר לרבי עקיבא איגר על צערו של אותו תלמיד חכם המסגף את עצמו וחבוש כל הימים בבית המדרש. באו שני הגאונים לידי החלטה ללכת אל אותו אדם לבקרו יצאו שני הגאונים יחד בדרכם לבית המדרש, ומי ראה את אלו יוצאים ואינו יוצא. קהל המלווים הלך וגדל ובראש הקהל צעדו שני הגדולים, הם נכנסו לבית המדרש, ניגשו אל אותו למדן ואמרו לו: מסרו לנו עליו שהוא תלמיד חכם ומכיוון שגדר בעדו לא לצאת מבית המדרש הסכמנו להטריח את עצמינו ולבקר אותו, הלא הצטער מאד על כך שגאון הדור המרא דאתרא וקהל מלווים גדול טרחו לבוא אליו, הגאונים שהרגישו בצערו פנו אליו בשאלה: אילו היה יודע מר מראש

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים 8:20 ת"א: 8:23 ר"ת: 8:54

פרשת מטות

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:05 ת"א: 7:20

מעשה שהיה

שמואל בבדיחותא, אדרבה מוסיף רבי שמואל בשמחה, הבה ואשמע את החידוש שחידשתם היום. האברך פתח את פיו והרצה את חידושו, כמובן חידוש גרר חידוש, וכנהוג התפתח ויכוח הלכתי, השיחה נמשכה חצי שעה ויותר, ובינתיים חלשה דעתו של העשיר בראותו איזה כבוד חולק הרב לאברך זה, ואיזה אהבה הוא רוחש לו עד ששכח עליו כלל. ומכיון שר' אשר בא לכלל חלישות דעת, בא לכלל כעס, ונענה ספק מדבר לעצמו וספק מדבר לנוכחים, "תמהני אם אצלנו באמריקה היה קורה דבר מעין זה, שהרב דמתא אשר הוא אישיות מכובדת ביותר על כולם, יעשה טקס מיוחד מאיזה אברך בטלן ועני מפורז".

הדברים יצאו מפיו, וצורתו של רבי שמואל נשתנה לפתע, וכל גופו התחיל רועד, עבר רגע קט ורבי שמואל התחיל גם גוער בחריפות בנדבן שישב למולו כשהוא דופק בחוקה על שולחנו הרעוע לאמר, איזה מין חוצפה היא להתבטאות דברים מעין אלה על אברך בן ישיבה ותלמיד חכם? הרב לא נרגע והרעים עוד, אני אומר שזו היא חוצפה, חוצפה שאין לה גבול. בני ביתו של הרב נבהלו, חזיון נדיר היה לראות את רבי שמואל שכה יכעס, מזכיר הישיבה ניסה להרגיעו, אך לשוא. אחרי דומיה קלה הסב רבי שמואל את פניו אל המזכיר שעמד לימינו כדי להרגיעו ואמר, על מה בעצם אנו חולקים כבוד לעשירים, אך ורק בכדי שיסייעו לנו לגדל אברכים כאלה, מצביע על האברך שהם מקיימי עולם, אבל אם כה מזוללים בן תורה, מי צריך כל זאת, מי צריך כל זאת? לדעתי, מוסיף הרב, הוא צריך לקבל נזיפה כדן, האם להוציא דברים כאלה מן הפה הוא דבר קל, לבזות תלמיד חכם ועוד בבית הרב? ביני וביני קם הנדבן ועזב את בית הרב במהירות, והנהלת הישיבה התייאשה כלל מלקבל עוד כל עזרה מהעשיר טרכטנבערג, היחסים עמו כאילו נותקו.

מי היה אברך זה אשר רבי שמואל תבע כה בחוקה את עלבוננו? שמו רבי הירש'ל, לידתו בפולין בעיר וורשא, למד תורה אצל הרה"ק בעל "חידושי הרי"ם" זיע"א. הוא עצמו למדן גדול מאד, ויחד עם כל זה ממולא יסורים ומכאובים ובעניות. לימים נפטר אחיו בירושלים, והוא בא לארץ ישראל לתת חליצה לאשת אחיו המת, ובהזדמנות זו החליט להעלות את משפחתו לארץ הקודש ולהשתקע בה. ומשום כך נתן לו רבו החידושי הרי"ם מכתב המלצה לידידו רבה של ירושלים רבי שמואל סלנט, שהכירו יפה והתיידד עמו כאשר ביקר פעם רבי שמואל בהיכלו בעיירה גור שבמדינת פולין. האדמו"ר מגור כתב לרבי שמואל מילים קצרות מאד:

"מעיד אני כי אברך זה המוכ"ז לומד תורה מתוך יסורים מאז עמדו על דעתו ומשחיר פניו על עמלה של תורה לשמה נא לקרבו ולסעדו"
בעל החידושי הרי"ם מסר את המכתב לרבי הירש'ל פתוח בכדי שיוכל למוסרו מיד לרבי שמואל סלנט. האברך נטל את המכתב, נפרד מרבו הקדוש ונסע הוא וביתו לארץ ישראל.

א פולישער יונגערמאן (האברך מפולין) בירושלים של מעלה אשר טרכטנבערג עשיר מופלג היה ונדבן גדול מתושבי עליוזאבעט בארה"ב, יצאו לו מוניטין בשפע תרומותיו למוסדות הישוב הישן בירושלים ואם כי הוא עצמו כמעט לא קרא ולא שנה, הרי לבו היה קשור ומלא רגש עמוק לתורת הישוב הישן בעיר הקודש. מדה זו ירש מאביו חורגו שהיה בר אוריין ובר לבב וגדלוהו מנערותו על ברכי התורה והמידות. יום אחד עלה בלבו של מר טרכטנבערג לעלות ולבקר בארץ ישראל, אשר במוסדותיה הוא משקיע תרומות הגונות. וממחשבה למעשה.

באחד מימי חודש אלול, והנה מר טרכטנבערג נמצא בירושלים לפני ולפנים חומותיה ומסייר להנאתו בסמטאותיה המקומרות ושוקיה. מזכיר ישיבת עץ חיים בחורבת רבי יהודה החסיד אשר מר טרכטנבערג היה מתומכיה הגדולים, קיבל ידיעה מראש על בואו, ועוד ביום שהגיע, הלך אל בית מלונו והציע לו לערוך ביקור אצל הגאון רבי שמואל סלנט זיע"א מרא דאתרא וראש הישיבה. מר טרכטנבערג שמח על ההצעה ושניהם הלכו מיד אל ביתו של רבי שמואל. אצל רבה של ירושלים לא היו צריכים להזמין ביקור מראש, ביתו היה פתוח תמיד יום ולילה לכל דורש ומבקש. המזכיר הציג את מר טרכטנבערג בפני הרב כאחד מתומכיה הגדולים של הישיבה. הרב כיבדו בלבביות כדרכו והתייר ישב וסיפר לו על עזרתו הרבה בעבר למוסדות התורה בירושלים, ועל תכניותיו להבא. הרב האזין ועודדו מאד.

עודם משוחחים ומישהו דופק על הדלת החיצונה, רבי שמואל מרמוז למזכיר הישיבה שיפתח, הדלת נפתחה והנכנס התיישב להמתין בחדר החיצון עד שהרב יתפנה לו. כלאחר יד שאל רבי שמואל את המזכיר מי הוא הבא? 'דער פולישער יונגערמאן' – 'האברך הפולני' עונה המזכיר. הרב התרגש מאד לשמע מי הוא האורה, ובין רגע התרומם מכסאו ואץ רץ אל כוון החדר החיצון, הכניס את האברך פנימה, גפפו ונשקו ולא נרגע עד שהושיבו לימינו ולא זו מלחבבו וללטפו. קשה לתאר את מראהו של אותו אברך, בן ישיבה עני מרוד, עיניו שוקעות בחוריהן, לבושו קרעים, נעליו מטולאים, כובעו הסמרטוטי ממועך ומורד עד שולי מצחו, אבנטו עשוי צרור של מטפחות אדומות קשורות, שפתו התחתונה הסדוקה חושפת לעין כל את שיניו השחורות כעורב, אך צהלתו על פניו.

מה רצונכם אברך יקר? שואלו רבי שמואל בלבביות מפתיעה. שום דבר מיוחד רבי, משיב האברך, רציתי פשוט להציע לפני הרבי ישוב נאה על קושיית רבי עקיבא איגר בפירוש המשניות, שנפל במחשבתי היום לפני הצהרים בשעה שישבתי וחיכיתי בחדר ההמתנה של מרפאת העיניים. נו, נו, חידושי תורה שנתחדשו במרפאת העיניים, ודאי יאירו את העיניים, מגיב רבי

צישל ונמשל

להבין את מטרת העולם ותכליתו

משל למלך שקרא לג' בניו ואמר להם: "ראו נא בני, הן ודאי יודעים אתם כי עז רצוני למנותכם למשרות רמות בממלכתי. אולם ידוע תדעו כי חוק בל יעבור הוא, כי לא ימונה איש למשרה כלשהי אם אינו ראוי לה בזכות מעשיו הטובים. לכן, בניי היקרים, צאו למדינת הים למשך תקופה והשתדלו לעשות מעשים שיכשירו אתכם לקבל משרה חשובה". נפרדו הבנים ממנעמי השלטון והפליגו בספינה במשך ימים ארוכים. ככלות המסע, ירדו השלושה אל היבשה, ומול עיניהם השתרע גן רחב ידיים, מלבב עין ומשובב נפש. בגן נתקלו האחים בשלושה אנשים אשר העניקו להם מעצתם. פתח הראשון ואמר: "הכנסו נא אל הגן בשמחה, אך זכרו כי לא לאורך ימים תשירו כאן, בבוא הזמן תצטרכו לחזור כלעומת שבאתם". פתח השני ואמר: "הכנסו, אכלו ושתו כאוות נפשכם, אך דעו כי לא תורשו להוציא מכאן מאומה". השלישי עמד והזהירם: "ברצונכם ליהנות מהגן? בחרו נא רק את הדברים הטובים, אל תתקרבו אל הרעים". נכנסו השלושה אל הגן פנימה. עינם לא ידעה שובע מכל אשר ראו. עצים נאים, מעיינות מים, פירות עסיסיים, ציפורים שקולן ערב. חכמה אדירה של מתכנני הגן ניכרה מכל פינה. הראשון, עבר מעץ לעץ ומילא את כרסו בפירות שטעמם ערב. נהנה מכל רגע. השני אסף אבני חן שהתגוללו בפניות נסתרות בגן. עמל יומם וליל בצבירת שכיות החמדה, כשאינו נח לרגע. האח השלישי ביקש להתחקות אחר חכמתו המופלאה של מתכנן הגן, ולכן, לא הניח דבר בלא שיבחן ויבדוק את תכליתו. הוא ידע כי אם ברצונו לשמור על צלילות דעתו, עליו לאכול ולהשיב את נפשו. גם הרשה לעצמו להכניס לכיסו אבני חן בודדות שנשאו חן בעיניו החוקרות. כך חלפו ימים ארוכים, עד ליום שבו הגיעו שליחי המלך והודיעו כי הגיע הזמן לשוב אל הממלכה. יצא הראשון, ששקוע היה במנעמי הגן, אל העולם הרחב. לא יכול היה לסבול את הניתוק מאותם מטעמים, ונפח את נשמתו. ביקש השני לצאת עמוס בשקים מלאים באבני חן, אך השומרים מיהרו לנשלו מכל עמלו ואף הכוהו מכות נמרצות. הגיע השלישי ועיניו מאירות, נוטל עמו חכמה עצומה. בצאתו הראה לשומרים את מעט האבנים שחפן בכיסו, והללו הניחוהו לצאת עימן, בראותם כי לא ביקש לקחת עימו חבילות גדולות ממנעמי הגן. הגיעו השניים אל הארמון. את הראשון שפניו רוו וגופו כחש, לא הכירו השומרים וטרבו להכניסו. ואילו אחיו, שקנה חכמה, נכנס אל המלך, והלה קיבלו באהבה ובחיבה.

הנמשל: מי שעסק כל ימיו בהתבוננות ובמחשבה כדי להבין את מטרת העולם ותכליתו, ומכין את עצמו כראוי, זוכה לראות את פני השכינה.

(מתוך מאמר)

ויהי בנסעו על גבי הספינה בלב ים נתחשק לרבי הירש'ל שלנו לקרוא את כתב יד קדשו של רבו, בדעתו היה שבודאי חידושי תורה או שאלה בהלכה יש בו, והרי ראייה שרבו מסר לו את האיגרת פתוחה. פתח האברך את אבנטו, וחיש מהר הוציא את המכתב מדש מעילו, וכיון שהתחיל קורא בה התבייש בעצמו על הדברים אשר הרבי כותב עליו, וכאן התחיל מאבק מחשבה במוחו של רבי הירש'ל אם בכלל למסור את האיגרת לרבה של ירושלים, הרי אם ימסור את האיגרת יעשה את תורתו קרדום כדי לחפור בו פרנסה וכבוד. ברעיונו התחילו עפים רצים מאמרי חז"ל המלאים מחומר ענין זה, הוא נזכר במעשה דרבי טרפון (נדרים ס"ב) אשר רצו להרגו ואמר לחוטפו שהוא טרפון וניצול, ועבור זה שהשתמש בכתרה של תורה הצטער כל ימיו. הוא נזכר במאמר חז"ל באבות דאשתמש בתגא חלף ועוד ועוד. הספק מכרסם בלבו, במסירת המכתב ליעדו הרי הוא מקיים שליחות רבו, עניני פרנסה לא היו אצלו לדבר בר משקל, והנה יחד עם מסירת המכתב הרי הוא מאבד את כל תורתו וחסידותו במחי יד.

האניה נוסעת במהירות בלב הים הגדול, רוח קרירה מנשבת ומנעימה את הנסיעה. אשתו הצדקנית שרבי הירש'ל סח לה את צרתו מייעצת לו לדחות ההחלטה בנדון עד בואם לארץ הקודש, אך הוא טוען כנגדה שהוא חושש שלא יעמוד בנסיון ובמבחן, וירא שמא יצרו יתגבר עליו, אל תאמין בעצמך עד יום מותך אמרו חז"ל, ולכן הוא סובר שיש להודרו ולהכחיד את המכתב על אתר. האשה מתחננת, האברך מתחנן אף הוא, ידעתי שלא אוכל לעמוד בנסיון ואין אני רוצה להשתמש בכתרה של תורה בשום אופן. ההכרעה היתה מוחלטת, ר' הירש'ל שולף את המכתב שנית קורעו לגורים, ואת הקרעים הלבנים זורה לרוח על פני גלי הים, הנחשולים רוממו את גורי המכתב אנה ואנה, אשתו הצדקנית מסתכלת מבעד סיפון האניה ורואה את קרעי המכתב הלבנים כשלג שטים פזורים על פני המים הכחולים, היא מנגבת דמעות מעיניה למראה חלומה לראות את בעלה בין חכמי ורבני ירושלים נגוז בין גלי הים. אט אט האניה מתרחקת, הקרעים נעלמים מהאופק, המסע נמשך ומתקדם לעבר ארץ הקודש, מקום שם אין אף אחד היודע ומכיר את בעלה החסיד, את תורתו ואת עמלו, את קדושתו ואת ענוותנותו, את הכל בלע הים הגדול. אחרי מסע של כמה שבועות הגיעו רבי הירש'ל, אשתו וששת ילדיו ליפו, מיפו עלו לירושלים. כבר למחרת סודרה החליצה בבית דינו של רבי שמואל סלנט, ולא רבי שמואל ולא אחד מבית דינו ולא מישהו אחר ידעו את האברך ואת ערכו הרם.

(המשך בשבוע הבא אי"ה)

צ'ין אדם לחברו

אין מצוה גדולה מן האחדות הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זיע"א היה רגיל לומר: אין עבירה גדולה מן המחלוקת בין איש לרעהו, ואין מצוה גדולה מן האחדות, כי האחדות בין ישראל שקולה כנגד כל התרי"ג מצוות, והא ראייה שהבעל דבר מניח את כל העבירות, כלומר שאינו מסית עליהם ובלבד להכשיל את ישראל במחלוקת ולהפריד ביניהם. על כן, כל אימת שפורצת מחלוקת, יש להחניקה בעודה מתחילה, כי אין זה אלא מעשה הבעל דבר, וכשיתבוננו יבחינו שאין המחלוקת פורצת לרוב אלא בשביל דברים של מה בכך.

מצות ואהבת לרעך כמוך

מסופר: פעם שח הרה"ק רבי מרדכי מראחמיסטריווקא זיע"א: אינני יודע מאיזו סיבה באים אנשים אלי, הן לא בעל תפילה אנוכי, לא מחבר ניגונים, לא שומעים אצלי תורה, ובכל זאת למה באים? יתכן שמאחר וטרם מתייצב אני בתפילה, מקבל אני על עצמי בכל לבבי מצות "ואהבת לרעך כמוך", והלא כבר אמר החכם מכל אדם (משלי כ"ז י"ט) כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, לכך באים.

עזרה בבית

אברך בן תורה נכנס אצל הרה"ק בעל ה"קהילות יעקב" זיע"א הסטייפלר, לקבל הדרכה בלימוד. משסיים קם ללכת

לדרכו, והגאון קורא אחריו לחזור והעיר לו: "אל תשכח לעזור בבית" הנך בן תורה מתמיד גם בני הבית דורשים תשומת לב, כשתחזור הביתה שאל את זוגתך אם עזרתך דרושה בדבר מה? טען האברך: אשתי הינה יראת שמים ובכל ליבה חפצה היא שאקדיש כל זמני לתורה, השיב הצדיק: "זוהי מצוה שלה, מצוה שלך היא לעזור לה ככל שתוכל".

מסופר על הרה"ק רבי משה מקוברין זיע"א שאמר: "יום אשר אינני עושה בו טובה ליהודי, אינו נחשב בעיני ליום".

עבודת המידות

סיפר אחד מתלמידי החכמים בירושלים, שנכנס פעם אל הרה"ק רבי אהרן לייב שטיינמן זיע"א, ובפיו ההתלבטות להיכן לשלוח את בנו לישיבה גדולה, אחר שנודע כאחד העליונים בישיבתו, הוא החל להעלות צדדים בדרך הלימוד באופן זה או אחר, דיבר על ההספק, ועל מדת נסיונה של הישיבה וכו'. הפסיק אותו ראש הישיבה בשאלה - היכן עובדים יותר על המידות, ביררת? משראה שמושך הוא בכתפיו כמי שאינו יודע בדבר, אמר לו שיברר ענין עבודת המידות בישיבה, והיכן שעובדים על כך טוב יותר, לשם ישלח את בנו ויראה ממנו ברכה.

תילולא דצדקיא

יום ראשון כ"ה תמוז
רבי אהרן ברכיה ב"ר משה (מעבר יבק - שצ"ט)
הגה"ק רבי אריה לייב ב"ר אשר (שאגת אריה - תקס"ה)
הרה"ק רבי מאיר מאפטא ב"ר שמואל (אור לשמים - תקצ"א)
יום שני כ"ו תמוז
הגה"ק רבי שלמה גאנצפריד ב"ר יוסף (קיצור שו"ע - תרמ"ו)
יום שלישי כ"ז תמוז
הרה"ק רבי משה חיים טוביב ב"ר יצחק אייזיק מקאלוב (תקצ"א)
יום רביעי כ"ח תמוז
הרה"ק רבי אלעזר ב"ר אלימלך מליזענסק (תקס"ו)
הרה"ק רבי משה ב"ר צבי הירש (ישמח משה מאוהעל - תר"א)
יום חמישי כ"ט תמוז
רבי שלמה יצחקי ב"ר יצחק (רש"י הקדוש - ד"א תתס"ה)
הרה"ק רבי משה מזאלישין ב"ר גרשון (משפט צדק על תהלים - תקצ"א)
יום שישי א' מנ"א
אהרן הכהן בן עמרם (ב"א תפ"ז)
אלעזר הכהן בן אהרן הכהן (ב"א תקט"ז)
הרה"ק רבי נתן נטע מאורוויטש ב"ר יוסף (נטע שעשועים - חותן הבת עין - תקמ"ה)
זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצוה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבניטין שליט"א
מח"ס "גם אני אדוך" רמזים וסימנים תרומים על המצוות.

הלכות מוקצה (ז')

א) אם נטל כלי שמלאכתו לאיסור בידו, לצורך גופו, או מקומו, באופן שמותר לו עתה להניח המוקצה באיזה מקום שירצה, ולא צריך להניחו מיד מידו, מכל מקום לא ישהה המוקצה סתם בידו. (פרי מגדים סוף סימן של"ט, במשבצות זהב)
ב) כשמותר לו להניח המוקצה באיזה מקום שירצה, מותר לו גם להעביר המוקצה מידו האחת לשנייה. (פרי מגדים סימן תמ"ו משבצות זהב, ס"ק ב')
ג) אין להעביר המוקצה שהותר לו לטלטל, ולהניחה באיזה מקום שירצה, ליד חברו. (שו"ת שבט הלוי, ח"ג סימן ל', אות א')

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

מברכים חודש מנ"א
המולד ביום חמישי
בשעה 4:22 לפנות בוקר 3 חלקים
ר"ח ביום שישי בשבת